

สวนพฤกษศาสตร์ 5-योग

ยางเหียง

ชื่อวิทยาศาสตร์

Dipterocarpus obtusifolius Teijsm. ex Miq.

ชื่อวงศ์

DIPTEROCARPACEAE

ชื่ออื่น ๆ

สะแบง (อุตรดิตถ์ ตะวันออกเฉียงเหนือ) ตะแบง (ตะวันออกเฉียงเหนือ) เหียงพลวง ตาด (พล จันทบุรี) ซาด (ชัยภูมิ); เหียงพลวง เหียงโยน (ประจวบคีรีขันธ์) ห่ง (น่าน) Hairy Keruing.

ชื่อสามัญ

ลักษณะทั่วไป

ไม้ต้นขนาดใหญ่ สูง 8-20 ม. ลำต้นเปลาตรง ใบเป็นใบเดี่ยว รูปไข่ ขนาดกว้าง 10-20 ซม. ยาว 13-25 ซม. ปลายใบมน โคนใบสอบ หรือหยักตื้นๆ เนื้อใบหนามีขนสีน้ำตาลคลุมแน่น พื้นใบจیبเป็นร่องแบบรางน้ำเส้นแขนงใบเป็นสันแข็ง ก้านใบยาว 3-5 ซม. มีขนยาวๆ สีน้ำตาลทั่วไป ดอกสีชมพู ออกเป็นช่อเดี่ยวๆ ตามง่ามใบและตอนปลายกิ่ง กลีบรองดอกเกลี้ยง โคนเชื่อมติดกันเป็นรูปถ้วย ปลายแยกเป็น 5 แฉก สัน 3 แฉก ยาว 2 แฉก กลีบดอก 5 กลีบ โคนประสานติดกัน ปลายกลีบเวียนแบบก้าน เกสรผู้ 30 อัน อยู่ในหลอดดอก ผลกลม เกลี้ยง แข็ง สีน้ำตาลเป็นมัน ขนาดผ่าศูนย์กลาง 3 ซม. ปีกยาว 2 ปีก ขนาดกว้าง 4 ซม. ยาว 13 ซม. รูปขอบขนาน และสอบเรียวไปทางโคนมีเส้นปีก 3 เส้น ออกดอกเดือนพฤศจิกายน-มกราคม ติดผลเดือนกุมภาพันธ์-มิถุนายน

นิเวศวิทยา

พบขึ้นเป็นกลุ่มตามป่าเบญจพรรณแล้งทั่วประเทศ โดยเฉพาะภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ความสูง 100-1,000 ม. จากระดับน้ำทะเล

ประโยชน์

ใช้ในการก่อสร้างต่างๆ ไปได้ดี ทางภาคเหนือใช้ใบแก่ ห่อยาสูบและห่อของสดแทนใบกล้วย